

Đó là suy nghĩ của ông bạn già, nguyên là giảng viên đại học, sống và làm việc tại Đ c từ năm 1964. Cũng theo lời kể của anh, từ ngày vào học, có nhiều phái đoàn trong nước sang, học các học đoàn người Việt hay mời anh giúp, thông dịch tiếng Đ c. Không hiểu tại sao, các học đoàn, các bạn của mình thường gọi vào mời các cháu thanh thiếu niên, nói tiếng Việt của tôi câu "Chúng cháu từ hào mình là người Việt nam" như một cái máy, khi từ phòng văn báo chí, hay truyền hình. Trong khi, các cháu cần học học, đòi hỏi quốc tịch Việt nam, nhập quốc tịch Đ c. Ra được học đến trường học học nhiều cháu không nhận mình là người Việt. Ngay bạn thân của cha mẹ các cháu cũng phải gọi bạn cái đuôi Việt của mình. Bạn học học rất ít quán ăn, của hàng học người Việt, đặt tên của hàng bạn tên của quê hương, từ quốc tịch mình, mà toàn lấy tên ông Thái, ông Nh, ông T. Tên Việt của tôi sống trong khu học người Việt với nhau.

Thật vậy, chúng ta - T RU- mình, không nhận trong nước, mà nó đã lan ra tại học ngoại. Ông bạn già của tôi báo đó là sự nguy hiểm vô cùng, cho đất nước và thế hệ trẻ. Chúng ta từ hào sao được khi truyền hình Việt nam ra trình chiếu các chương trình "trái tim cho em", kêu gọi học học các cháu nghèo hoàn cảnh khó khăn, từ học, v.v.v (Cũng theo anh bạn già này, đây cũng là một kiểu ăn mỳ). Ngay sáng nay thôi, báo chí trong nước đăng tin, một thanh niên 25 tuổi ngay thời đô Hà Nội bỏ trốn để đi tìm kiếm không có tên của trẻ, người và xin cho học ra với nhà cha mẹ. Sự tìm kiếm của trẻ cho thanh niên này tính ra, không bạn một bạn như của một ông Đ Y T nhân dân. Nghĩ mà đau đầu, rồi một, sinh mạng người dân quê tôi.

Vấn đề đặt ra, trách nhiệm của chính phủ, xã hội là đâu? Tại sao vô trách nhiệm như vậy. Đất nước cũng như một gia đình, chính phủ phải là trụ cột, phải lo cho đời sống con dân của mình. Không làm được, thay cho những lời từ từ phải sáo rỗng, mời các vào học sang một bên, những học học cho người khác. Đảng học đã nghèo là hèn (làm sao mà từ hào được). Những tôi cho rằng các quan chức Việt nam không nghèo một chút nào, nhìn học và con cái học sinh học thì rõ thôi. Có một ông học học một ngành của thể thao PT (tôi xin gọi tên cho ông), có con du học từ túc Đ c, khi ông sang Đ c thăm con, ăn tiêu của cha con ông, như bà học học hay các nhà từ từ bạn Đ c nhìn thấy cũng phải ái phục. Đây chỉ là lãnh đạo ngành, của một thể thao nghèo.

Từ hào sao được, khi gần tám triệu người phần trăm người dân quê học học tôi sống bằng nông nghiệp, không có bao nhiêu máy móc, không có tên học trí, một học học đã đóng thuế hàng năm cho nhà nước. Dân nông dân quê tôi cũng phải từ từ vì một đất cho đô thị hóa một cách vô tội hại, những sân golf, tennis của học học ông từ bạn từ phú học và bạn học học nhân, những khu công

nghe p, nhà máy ch a đ y vì trùng, m m m ng c a ung th , đang h y di t s s ng trên quê tôi .

Ông Vũ Tr ng Ph ng có s ng l i , tôi b o đ m ông s vi t ti p nhân v t Xuân tóc đ . Các quan h dòng h , làng xóm cũng đang đ c cân đo đong đ m b ng ti n b c. Không hi u t i sao cán b VN đã không làm đ c vi c, thi u trách nhi m l i tham quy n c v đ n th . Nói ra l i b o v ch áo cho ng i xem l ng, ngay trong dòng h tôi cũng v y, sao mà nhi u ông làm cán b đ n th , ông nào cũng thích làm, máu làm. Đã lâu r i, nhân có m t đ m gi trong h , có đ y đ các ông to bà l n tham đ , trong lúc kh t kh bia r u, tranh lu n v i m y ông em h , tôi tôi hăng lên, th t ra câu: Ch ng có cái ngh nào đ làm b ng ngh cán b lãnh đ o, ông nông dân cũng có th làm b tr ng đ c, vì có ông quái nào dám gánh trách nhi m đâu... Tôi ch a nói h t câu, m m trên t t c ánh m t đ n v phía tôi, m t các bác ph ng ph ng:

- Cái th ng ăn nói hàm h , có im đi không.

T hào sao đ c, khi ng i dân quê tôi đã ph i xa h ng c u th c nh ng v n l nh n i tình ng i. Năm 1996, s quán Vi t Nam v n còn Bonn, Berlin ch có lãnh s quán. T n n v con cán b s quán m hàng bán báo, bán ph ngay phòng ch đã đ p b . Nh ng tính tr nh th ng, công quy n nh ki u xin cho c a cán b s quán v i con dân c a mình v n không có chi u h ng gi m. M t nhân viên ti p nh n h s c a lãnh s quán Berlin tên C ng, năm y ông kho ng ngoài ba ch c, m t lúc nào cũng đ nh gà ch i, ngón tay đeo hai ba lo i nh n vàng ch oé, c tay l ng li ng vòng b c, c đeo thêm dây chuy n vàng, ch m ra kh i áo m u m gà. G p ông, ng i ta c ng g p ông ch gi u có nào đó trong phim H ng Kông. Ông hét ông m ng xa x , nh ng ng i đ n n p đ n t , khi vi t sai hay thi u, ho c làm ph t ý ông . T bé đ n l n, t già đ n tr , t ng i h c nhi u, đ n k ít h c, ông ch i tu t tu n tu t, không kiêng n m t ai. Nhi u ng i y u bóng v a, đ a gi y t cho ông, hai tay c run c m c p. Có nhi u ý ki n ph n ánh v đ n c Vi t nam, nh ng ch ng ai làm gì đ c ông, vì b ông còn đ ng ch c to v t v b ngo i giao.

Cũng mùa đông năm y, tr i rét l m, ông kh t kh ng bia r u đầu đó v khuya, b trúng gió đ c lẫn đùng ra ch t. Nghe nói, bi t tin này, có nhi u ng i Vi t Đ c m r u ăn m ng. Ôi! Cái tình ng i Vi t n đ i x v i nhau nh th này sao? Bây gi s quán VN đã chuy n v Berlin, trông có v khang trang , nh ng không có ch đ xe cho khách, nh các c quan công quy n Đ c. Ch kh cho các bác c các thành ph khác đ n làm vi c, ch a quen đ ng tìm m i có ch đ xe. B ng đi cũng đ n g n ch c năm, tôi cũng không đ n s quán vì ch ng có công vi c gì. Lúc nào nh nhà quá, c n visa, đã có đ ch v mang đ n t n nhà. Năm ngoái, tôi có lên s quán l y cái gi y thôi qu c t ch c a bà v (có l v gi y t hành chính, Vi t Nam làm l m ch m ch p, r c r i nh t th gi i - th i gian t ngày n p đ n đ n khi nh n k t qu hành

nhau đến hai năm rồi).

Tôi đến phòng chờ vào đầu giờ sáng, mọi người đã đứng ngoài quầy chờ phòng. Tôi đứng vào hàng sau ông tây, tay cầm tờ đến xin visa du lịch. Nhìn lên, quầy có hai ô cửa, một nhỏ hơn sổ, một to hơn sổ. Phía hông bên trái có một cửa nhỏ, có dán biển báo -WC- (tức là nhà vệ sinh). Thình thoàng tôi thấy một nhân viên sổ quán thò đầu ra từ sau cánh cửa nhà vệ sinh, hai mắt đỏ đờ đờ tìm người, rồi vội gọi người người đi cùng, đang mời thuyền chuyển trò. Họ cùng đi khuất vào sau cánh cửa nhà vệ sinh. Họ làm gì thế này, ban ngày ban mặt, hai ông kéo nhau vào nhà vệ sinh, (schwule), đứng cô chẳng? Tôi thoáng nghĩ vậy.

Khoảng mười lăm phút, người đàn ông khi nãy hẹn họ đi ra, ông nhân viên sổ quán lại thò đầu ra hiểu cho một chút một bước phần son đi vào. Lúc này tôi không nghĩ ông nhân viên sổ quán bước ra chỉ để đứng tính toán, nhưng ông tây cứ như tôi lúc đầu cứ i, khó hiểu. Thấy họ, tôi gọi chờ ông tây, giờ vào vệ sinh xem sao. Một cửa nhà vệ sinh, trái tôi là phòng tắm, tôi còn một phòng làm việc, bên trái tôi là nhà vệ sinh. Không hiểu sao phòng làm việc lại núp sau cái cánh cửa nhà vệ sinh như vậy? Sổ quán thay mặt cho nhà nước CHXHCN Việt Nam lại như thế này sao? Tại sao không thay thế biển báo -WC- bằng chữ - Phòng tiếp khách. Trên trần nhà cửa bên trái treo biển, viết chữ như bảng ba chữ tiếng Việt, Đức, Anh, hàng ngang đến khách khi cần sổ đến nhà vệ sinh.

Ngay lúc đó tôi mang ý nghĩ này nói với nhân viên sổ quán khi nãy, ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân, mặt hầm hờ, khinh khỉnh, có lẽ ông nghĩ tôi cũng như mấy người vì giờ thế này hay đến như vậy xin ông, mà dám có ý kiến chẳng? Quả thật với phong cách làm việc này, người có những suy nghĩ vô tư, trong sáng đến mấy, cũng phải nghĩ đến những người đi vào khu vực này trong đó. Và đến bao giờ chúng ta mới hết xấu hổ mỗi khi so sánh họ làm việc với các quan công quyền nước khác.

Tuần trước, mấy ông bạn có việc đến sổ quán và nói với tôi, cái biển "WC" vẫn còn nằm chình ịch đó. Đến mười giờ tôi cũng rời chỗ lên taxi về nhà. Trình giờ vậy nhảm, giờ mấy đến lý giờ thôi quyết định và đưa trả của họ chỉ là Việt Nam. Cô nhân viên báo tôi:

- Ba giờ rồi chỉ anh quay lại đây, và nộp 185 €

- Khi nộp hồ sơ, với tôi đã nộp 115 € rồi?

Tôi không cảm thấy thoải mái khi là người Việt

Tác Giả: Đ& Tr&ng

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 20:09

- Đó là tiền để chi, công chúng sang tiếng Việt ba bốn giờ thôi qu&ch t&ch. (C& ba bốn giờ s& c& a v& tôi đ&u ghi b&ng tiếng Việt, ch& duy nhất có gi&y b&o đ&m cho nh&p qu&ch t&ch c&a Đ&c, in ng&n g&n trên m&t m&t gi&y ph&i đ&ch sang tiếng Việt, đánh máy, copy thành 3 b&n m&t kho&ng m& i l&m phút. Thành th&t mà nói dân ta nghèo, nh&t nh& th& gi&i, nh&ng ti&n l& phí cho các công s& đ&t nh&t th& gi&i).

- Tôi xem trên m&ng c&a b& ngo&i giao, ti&n l& phí cho thôi qu&ch t&ch có 150usd, t&c h&n 100€ m&t chút, sao & đây nh&u g&n g&p đôi v&y?

Cô nhân viên không trả l&i tôi, c&m h& chi&u đ&nh đi vào phía trong, tôi h&i ti&p:

- Ch& có th& cho tôi xin gi&y ch&ng nh&n h&y h& chi&u đ& c không?

Cô nhân viên không quay m&t lại, g&t:

- Anh này r&c r&i quá đ&y, chúng tôi thu, r&i chúng tôi s& h&y, không c&n gi&y ch&ng nh&n n&a.

N&m kh&u trên ô tô đánh m&t gi&c dài, ba r& i chi&u tôi lò dò quay tr& l&i s& quán. Lúc này, trong phòng ch&, đông nh&n nh&o nh& m&t cái ch& con. Th&nh tho&ng có m&y ông tr& đ&n sau, c& tr&u tu&t lên trên, không ch&u x&p hàng, làm cho m&y ông tây bà đ&m đ&ng sau l&c đ&u ngán ng&m. Đ&n 5 gi& chi&u, tôi cũng nh&n đ& c gi&y thôi qu&ch t&ch, sau khi thanh toán đúng 185€. H&i xin cái hóa đ&n thanh toán ti&n, cô nhân viên tr& l&i tôi:

- Anh ch& đ&n năm gi& r& i m&i có, bây gi& không có con đ&u & đây, tôi Việt cho anh cái gi&y đã nh&n ti&n.

M&y ng& i đ&ng đ& i tôi hét toáng lên:

Tôi không cảm thấy tự hào khi là người Việt

Tác Giả: Đ& Tr&ng

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 20:09

- L& lên ông &i, hóa đ&n hóa t& cái con m& gì, ch& bao gi& m&i l&y đ&c, nhanh còn v&, nhà xa l&m.

Thu ti&n không có hóa đ&n ch&ng t&, không hi&u s& quán qu&n lý và vào s& sách nh& th& nào? Nh&ng đ&ng ti&n này có vào ngân kh& nhà n&&c hay l&i ch&y đi đâu? Báo chí trong n&&c m&y năm tr&&c đ&a tin B& ngo&i giao l&p qu& ngoài ngân sách, nghĩ đ&n c& th&y gai gai trong ng&&i.

Tôi vi&t đ&n đây mang cho ông b&n già đ&c, đ&c xong anh b&o:

- Chú vi&t ra nh& th& này, th& nào nhi&u ng&&i không hi&u l&i b&o anh em mình nói x&u đ&t n&&c.

T& lâu chúng ta có nh&ng quan ni&m ho&c nh&ng kh&u hi&u k& qu&c – yêu ch& đ& t&c là yêu n&&c- Yêu n&&c t&c là yêu ch& đ& - Phê phán, góp ý cho là nói x&u đ&t n&&c, nói x&u t& qu&c, n&ng n&a gán nghi&n cho cái cái t&i ph&n đ&ng. T&i sao chúng ta c& nh&p nh&ng l&n l&n khái ni&m T& qu&c và ch& đ& là m&t. T& qu&c, quê h&&ng ai mà ch&ng yêu, ch&ng th&&ng, ch&ng nh&, nh&ng yêu hay chán ghét ch& đ& l&i là chuy&n khác. Đ&t n&&c nghèo, dân trí th&p qu& th&t ch&ng có gì đ& đáng t& hào, khi ta mang quá kh& ra đ& che l&p.

Đ&c qu&c, 2-10-09.